

Kapitola 8. 0 příčinách a důsledcích

Předcházející část: Kapitola 7. Rozum

Kapitola 8

PRVNÍ PŘÍČINY A NÁSLEDKY

Při pozorování fenoménu rozumu v činnosti se jeho mechanismus nejdříve zdá být zřejmým, ale potom se rozptyluje. Rozum se opírá o řadu předpokladů: Že je oddělený od všeho ostatního, že se čas odvíjí postupně a obsahuje v sobě začátky a konce, že jsou kategorie mysli, které podporují a zajišťují přežití rozumu. Aby přežilo, ego musí věřit, že je reálné a že má samostatné, nezávislé bytí. Jinými příčinami jeho podpory – víra v to, že díky egu a jeho zlepšení v čase můžeme dosáhnout štěstí, a že proto existují určité ideální podmínky. Proto se ego neustále snaží o kontrolu a zisk ve všech jejich rozmanitých formách a podobách. Směřuje k úspěchu, bez ohledu na to, jakou mírou je poměřován tento iluzorní cíl. Štěstí je vždy za rohem, proto se rozum více a více usilovně snaží dosáhnout cíle.

Dříve nebo později se iluze vytrácí a objevuje se možnost nastoupit duchovní cestu.

Cesta hledání vede zvenku dovnitř a začíná hledáním odpovědí. Pokud má člověk kliku, nachází učení skutečného osvícení a nevzdaluje se od podstaty tohoto učení. Časem mnohá vysvětlení a ideje, které byly nabízeny v původním učení, se ztrácejí pod vlivem nesprávných interpretací. V průběhu staletí byla některá význačná učení pozměněna a až brutálním způsobem začala být interpretována v opačném významu. Potom se stávají příčinou sváru a stojí v cestě k pravdě.

Nejen že je užitečné, ale i nutné najít autoritativní zdroj, aby bylo možné prověřit své úspěchy i to, jaké myšlenky je dobré následovat. Stojí za to ještě jednou zdůraznit, že se povinně musí prověřit kalibrační úroveň učení nebo učitele, ještě před tím, než se staneme učedníkem nebo následovatelem, tím spíše pak – zasvěceným. Člověk by se měl zavazovat pouze před Bohem a Pravdou. Učitele máme ctít, ale zasvěcovat se máme jen Pravdě. Jak řekl Buddha: „Nestav ničí hlavu výše než tu svoji“, když měl na mysli, že jediným guru pro každého je „JÁ“ (podstata Buddhy).

„JÁ“ učitele a vlastní „JÁ“ člověka – je jeden celek. Učitel se stává zdrojem inspirace a informací. Právě inspirace ho podporuje na cestě.

Znamená snad oddanost duchovnosti, že se člověk musí zříci světa? Ne, samozřejmě, že ne. Znamená to jen, že je třeba pozměnit kontext světského života, jeho strukturu a vnímání. Pastí – není sám svět, ale propojení k němu, ale také pozorování člověka, které zamlžují jeho hledání pravdy. Některá propojení jsou pouhou ztrátou času, ale jiná – vážnými pastmi s tvrdými následky, se kterými se může setkat neopatrný člověk. Na druhé straně, časem, pouze díky mukám od nesprávně vybrané cesty dosahuje člověk dna, opouští vše a provádí lepší volbu.

Proto se nemá nikdy říkat, že je nesprávné následovat tu nebo jinou cestu, protože vybraná cesta se může ukázat jako nutným prostředkem ke konečnému spasení, bez ohledu na to, jak náročná může být. S jistotou můžeme tvrdit, že vše, co neposiluje svaly při svalovém testu je tím, co není oním správným směrem, kterým se má vydat oddaný duchovní hledající osvícení.

Jedním ze zdrojů častých omylů je zvědavost, která se zdá být nevinnou vlastností člověka. Je to návnada na cestě k neštěstí – ne něco evidentně negativního, ale složitější návnada skrývající vlka v rouše beránčím. Proto je třeba se vyvarovat všeho, co neposiluje svaly při svalovém testu, protože pouze to, co dělá člověka silnějším, podporuje život a vede k Pravdě.

Je možné zkoumat oblasti, odvádějící od Pravdy a vrátit se nepoznamenaným? Je to málo pravděpodobné, v krajním případě, zatím. Vzpomeňme si, že 78% obyvatelstva světa se podle testu Integrity nacházejí pod úrovní 200. Je třeba brát do úvahy i reakci společnosti, tak zvaný „fenomén kraba“. Ve vědru s kraby, jakmile se snaží jeden dostat přes okraj vědra na svobodu, ostatní ho stahují zpět; tak i někteří lidé stojí v cestě těm, kteří hledají světlo. Jestli se člen kultu, kalibrovaného na negativních úrovních, začíná orientovat v jeho negativnosti, ukryté za fasádou svatosti, a snaží se odejít, často ho vyhánějí a podrobují tvrdému obrácení na víru nebo dokonce násilí. Proto tradičnější cesty doporučují člověku spolupracovat s jinými, jdoucími stejným směrem. Je také důležité, že úroveň vědomí lidstva, která dlouhá staletí zůstávala na úrovni 190, nyní poskočila na 207; proto se moře poznání lidstva jako celku jeví pozitivní a ne negativní.

DUCHOVNÍ SMĚR

Je dobré mít na paměti, že Pravda a Osvícení nejsou věci, které je možné hledat, nalézat, získávat, dostávat nebo je mít. Nekonečná Přítomnost je přítomna neustále a k jejímu poznání dochází samo sebou, když mizí překážky k tomuto poznání. Proto není nutné zkoumat Pravdu – stačí se jen zřít chyběného. Slunce svítí ne proto, že oblaka odvál vítr; odváta oblaka pouze odkryla to, co bylo skryto. Proto duchovní práce je v první řadě zřeknutí se všeho, co bylo dříve považováno za známé, ve prospěch neznámého, s pouhým ujišťováním od jiných, kdo to už má za sebou, že úsilí nakonec přinese více než odpovídající ocenění. Na úrovni země se zlato nevyrábí a jednoduše se odhaluje, protože se odstraňuje vše, co ho skrývalo.

Jedním z důležitých duchovních instrumentů je záměr, který zadává priority a hierarchii hodnot, dodávajícím úsilí člověka energii. Duchovní práce je závazek a zároveň i zkoumání. Cestu otevřel ten, kdo ji prošel první a vytvořil ve vědomí možnost následovat ho i pro jiné. Podobně, jako Rodger Bannister prošel M – polem, překonajíc míli za čtyři minuty, tak i ti, kdo začali vyšší poznání, zanechali milníky pro ty, kdo je budou následovat.

Každý náš úspěch v poznání přináší mimochodem užitek neviditelným masám a upevňuje následující stupínek pro ty, kdo jdou za námi. Vesmír vidí všechno dobré konání a uchovává ho navždy. Když se stává zřejmým, čím jsou duchovní snahy ve skutečnosti, jejich žízeň nahrazuje vděčnost. V tradičním buddhismu se člověk snaží o osvícení ve prospěch celého lidstva; všechny dary se vrací ke zdroji.

S postupem času duchovní snahy a soustředění člověka nahrazují světské ambice a tužby. Člověk se jakoby postupně přitahuje k „JÁ“, doslova na něj působí duchovní síla přitažlivosti. Styl vědění zaměňuje logiku a racionalitu a intuitivní poznání se zaměřuje na podstatu života a jeho akce, a ne na cíle nebo details formy. Vnímání se začíná měnit a krása tvoření prostupuje všechny lidi i věci. Prostá scéna se může najednou nečekaně stát neskutečně překrásnou, doslova se jeví v barevném trojrozměrném zobrazení. Nastávají momenty, kdy vše doslova utichá a prožívání Všeho Jsoucího probíhá ve všeobjímající Přítomnosti. To je vše vidoucí „JÁ“, které dodává životu vjem reálnosti. To, co nám dovoluje prožívat předpokládané individuální „Já“, je ve skutečnosti to Nekonečné „JÁ“.

Boží Svit to je světlo poznání, které rozkrývá Božskost všeho jsoucího. V nehybnosti Nekonečné Přítomnosti rozum mlčí, protože nemá co říci; vše hovoří samo za sebe, plně a přesně. Jakmile to člověk pochopí, přesáhne poslední dualitu, bytí a nebytí. Protiklad Pravdy neexistuje, protože Realita vylučuje nereálnost. S tímto poznáním přichází Boží klid.

EVOLUCE versus TVOŘENÍ

Je to oblíbené téma pro polemiku v politice, školních radách i na soudech. V Realitě se žádný konflikt nekoná. Evoluce a tvoření je jedno a to samé. Tvoření to je zdroj i podstata evoluce. Evoluce je proces, ve kterém se ztělesňuje tvoření. Fyzický svět je svět výsledků, neexistuje v něm síla kauzálního vztahu.

Paleontologie ukazuje, že se druhy a životní formy mění v průběhu milionů let. Raným verzím a formám lidstva, které je možné zkoumat, lze rozvoj také přisoudit.

Evoluce probíhá jako postupný pohyb uvnitř vědomí, vytvářejícího formu díky velké adaptivnosti k prostředí. Evoluce probíhá v prostoru vědomí, obsahujícího rozum i záměr, ale i estetické chápání. Z toho vyplývá, že evoluce probíhá v neviditelné oblasti nekonečných možností a následně se ztělesňuje jako výsledek tvoření, neoddělitelný od samotného Vesmíru, konstantní a stále probíhající.

Pokud by Tvoření bylo jediným úkonem Boha, vykonaným v jediný určitý okamžik v daleké minulosti, potom vše živé by zůstávalo stejným, jakým bylo i před miliony lety. Jelikož ani Bůh ani Realita nemá začátek ani konec, existují mimo čas, není možné určit jediný čin Boha v prostoru a v čase. Neustálé tvoření stále jsoucího i všudypřítomného Boha se potvrzuje zřejmým. Ve skutečnosti neexistuje konflikt mezi evolucí a tvořením; jedno prostě vyjadřuje druhé ve viditelné realitě. Evoluce neodmítá Boha, ale odráží jeho přítomnost jako věčnou, ve všem jsoucím. Díky tvoření se vše jsoucí raduje svému bytí díky své vrozené Božskosti, která je vědomím Boha.

VĚDOMÍ: CESTA K BOHU

Intelekt

Předkládat informaci je riskantní, protože ego posluchače se ji pokusí vzít jako data pro intelekt a na tom se vše zastaví. Někteří duchovní učedníci navštěvují doslova stovky seminářů a lekcí, zaplňují celé místnosti knihami o duchovnu, ale

ani o kousíček se neposunuli v poznání; dostali se do slepé uličky. Hledání je vede od jednoho semináře k druhému, od knížky ke knížce, od guru ke guru a tak dále.

Duchovní práci nevykonává intelekt (může pomoci získat pouze doktorát např. z teologie). Pravdivá metafyzika je abstraktní, používající jazyk a verbalizaci k tomu, aby předala něco, co ve skutečnosti ani slovy popsat nelze. Slova nelze poznat. Poznanou pravdu je nutné každodenně používat v praxi, aby byla efektivní. Existuje nezávisle na slovech. Pokud se používá, přináší změny. Informaci je nutno si osvojovat jako zvyky a potom nechat uzrát do pochopení.

Chápání

V duchovní praxi chápání samo o sobě napomáhá přinášet změny. Funguje jako katalyzátor a otevírá nové pohledy na svět. Přináší růst i duchovní rozvoj. V souladu s duchovním růstem se člověk vzdává dosavadních stylů myšlení i kontextualizace a získává radost z nových objevů. Hněv vyvolávaný absurdností života se nyní zaměňuje radostí a to, co velká část světa oplakává a převrací do melodramatu, se nyní zdá komické. Duchovní učení je nutno chápat tak, aby se stala součástí osobnosti. Vzdoruje tomu ego, které se s tím nedokáže smířit a které se z pýchy rozčiluje nad tím, že „nemá pravdu“. Je lépe pochopit, že se člověk nevzdává nesprávných názorů, ale přijímá lepší. Mír je lepší než válka, láska je lepší než nenávisť – to je pochopitelné pro intelekt, ale ego se může vzepřít z důvodu nutnosti obejít se bez jeho oblíbené nenávisti a oprávněné nelibosti.

Na planetě je mnoho milionů lidí, celé kultury a společnosti, jejichž jediným nosným tématem a důvodem k přežívání je nenávisť. Celá jejich společnost je založena na mstě, na dualitě oběti a násilníka. Celé oblasti se věnují vyjádření nenávisti, která je neustále omlouvaná vzpomínkami na dávnou minulost. Společnost vždy najde nové omluvy nenávisti. Vždy je možné vzpomínat na dávno zesulé předky a omlouvat nenávisť k jejich nepřátelům. Dokonce to může vypadat hrdinsky, patrioticky, lichotivě nebo politicky korektně.

Připravenost

Vzdání se zastaralého pomáhá připravenost, smělost a víra. Duchovní pokrok přináší užitek doslova celému lidstvu, protože povznáší obecnou úroveň vědomí, byť jen o ždíbec – stejně to má vliv na situaci.

Další překážkou na cestě k duchovnímu růstu je netrpělivost. Tu můžeme překonat pouze odříkáním.

Meditace

Obecná představa o meditaci a jejích technikách byla již popsána mnohokrát. Můžeme se domnívat, že se myšlenky spojují jedna s druhou prostřednictvím asociací nebo jinými, byť zdánlivě důvěryhodnými psychologickými vysvětleními. Nicméně, pozorování umožňuje zjistit, že se myšlenky, naopak, objevují nelogicky a náhodně. Skáčou z jednoho tématu na jiné a není mezi nimi žádná reálná vazba. Proud myšlenek bývá zpravidla popisován z hlediska omezení newtonovského paradigmatu,

kteře předpokládá kauzální vztah, i když v realitě neexistuje. Myšlenky se zdají být náhodnými, nelineárními a chaotickými, bez možnosti spočítat jejich předpověditelnost. Jsou libovolné. Bez ohledu na chvályhodné úsilí, do dnešního dne nebylo nalezeno důvěryhodné vysvětlení myšlenek, obrazů, koncepcí, vzpomínek, fantazie, pocitů, nadějí nebo obav a obsah rozumu je nekontrolovatelný. Obecná struktura rozumu, matice mysli, se neustále obnovuje myšlením, které vyvolává nekonečnou posloupnost myšlenek. Jsou vyvolávány záměrně, aby znemožnily ticho. Čím více se člověk snaží kontrolovat své myšlenky, tím více uhýbají, buntují, nechtějí se podřídít a vypadají nezkrotně.

V meditaci z pozice pozorovatele člověk vidí, že pole vědomí dozoruje rozum a nemá smysl s ním bojovat. Je třeba chápat, že rozum není – „JÁ“. Je drzý a svůdný. Snaží se vás přesvědčit, že vy jste rozum. Identifikace s tělem se nepřekonává se zničením těla. Identifikaci s rozumem nelze překonat zničením rozumu. Pokud ani tělo ani rozum nejsou reálným „JÁ“, potom není nutno je ničit, vyhrát nad nimi nebo bojovat s nimi.

Myšlenky vznikají samy o sobě a ne proto, že jsou někým nebo něčím vyvolány.

Podstata rozumu – myšlení. Je možné, ale ne na dlouho, soustředěním se a odhodláním, přinutit myšlenky proudit postupně a logicky. Tak rozum řeší „problémy“. Rozum je rychlý a moudrý. Přivlastňuje si myšlenky (ty správné, samozřejmě).

Pokud je člověk bystrý, soustředěný a pozorný, zjistí, že: Označení o autorství myšlenky se objevuje o zlomek nanosekundy později, než sama myšlenka. Iluze „myslel jsem“ mizí, když je rozum přichycen při činu.

Buddha hovořil to samé: „rozum Buddhy se skrývá mezi myšlenkami“. Myšlenky ve skutečnosti nic neznamenaají, nejsou nutné pro přežití. Tvrzení ega, jakoby ono tvořilo myšlenky, ve skutečnosti probíhá o 1/10000 sekundy později. V realnosti vše probíhá samo o sobě. Život člověka – stálý dar a ona stálost od jednoho momentu ke druhému je udržována Bohem, ne egem. Nemá smysl pokoušet se zablokovat myšlenky; budou se vracet. Lidé se bojí, když se vzdají svého rozumu nebo myšlení nebo je nebudou pozorně sledovat nebo se nebudou snažit je kontrolovat, že buď zemřou, nebo se zblázní.

Cíle ega nelze dosáhnout. Ono aplikuje hlasitá ale k ničemu nevedoucí úsilí. Ve skutečnosti je člověku lépe bez něho.

Poté, co se člověk přesvědčil, že vše je beznadějně, může se toho začít zbavovat, ztratit o to zájem. Může se zřít hypnotického očarování myšlenkami a postupně se stát z dívajícího se pozorovatelem, svědkem, samým vědomím a nakonec poznáním, které osvěcuje vědomí a dovoluje vědomí poznávat. „JÁ“ je možné zobrazit jako prostor, zbavený ve své podstatě formy.

Rozum se nachází pod neustálým tlakem očekávání, protože se snaží kontrolovat následující zlomek nanosekundy bytí. Můžeme se soustředit na zdroj myšlenky a zřít se myšlení na úrovni připravenosti, ležící v základu posedlosti a snahy kontrolovat zkušenost dalšího okamžiku.

Takže, duchovní práce je nekonečné odříkání, uvolnění, ustupování a ignorování nepotřebného a ve skutečnosti neužitečného. Centrum vnímání se tak přenáší z obsahu myšlenek na to, co pozoruje a prožívá mysl a následně ke zjištění, že poznání poznává ve výsledku nějaké vnitřní kvality, ale ve skutečnosti to není dobrovolný akt imaginárního nezávislého „JÁ“.

Poznání přesahuje místo, tělo, prostor, čas, rozum, mysl i pocit. Podobá se nebi – je to pozadí, na kterém se objevují oblaka. Svědectví poznání se nenarušuje žádným obsahem a nezávisí od obsahu jeho bytí. Abychom mohli přesáhnout známé, je potřebná smělost, víra a odhodlání. Je nutná také duchovní síla a energie, zdroj, který je vlastní vyšším polím vědomí, význačným učitelům a jejich učení. Osvícení samo o sobě probíhá z Milosti Boží, ale současně přichází pouze s vnitřním souhlasem a na základě rozhodnutí člověka.

Odpuštění a nevinnost vědomí

Odpuštění – velmi těžký krok pro běžný rozum, kvůli jeho libovolnému polohování, které vytváří konfliktní dualitu správného a nesprávného, zaslouženého a nezaslouženého, spravedlivého a nespravedlivého. Je to problém „protikladů“. Abychom se zbavili protikladů, musíme znát podstatu poznání.

Soucítění lidské slabosti je spojeno s odsouzením. Lidský rozum stanovuje hypotetické standardy chování z moralistického úhlu pohledu. U nás například za morální považují to, co je ve skutečnosti pokračováním puritánství. Ale to není jedno a to samé. Puritánství je postulováno na odsouzení, zbaveném soucítění, lásky nebo odpuštění. Jeho přístup je tvrdý, nelítostný a nakazující. Puritánství se vzhlíží v egoismu, vyvolává pocit své pravdy, ctnosti a zbožnosti. Využívá odsouzení, stud, vinu i strach a volá po odplatě a trestu.

Naproti tomu, poznání je samo o sobě, ve své podstatě, nevinné. Postupně se programuje, často jen náhodným vlivem společnosti. Rodí se v konkrétní subkultuře. Na nižší úrovni se nachází mezi pouličními gangy nebo excentrickými sektami, s jejich symboly, tajemstvími, rituály zasvěcením i pravidlem věrnosti a oddanosti skupině a jejím vůdcům. Na této úrovni společnosti může vést porušení pravidel až ke smrti. Existuje styl oblékání takové skupiny, symbolická gesta, výrazy a tvrdá skupinová kontrola.

Členům skupiny „promývají mozek“ a zastrášují je; šance vyvázat se je malá. Z jedné strany je takové chování antisociální. I když se takový světonázor rozchází se společností jako takovou, má svoji vnitřní logiku.

V základu formování subkultur je programování. Obsah je sdělován ve verších hudby této subkultury. Normy společnosti jsou vysmívány a nemají žádnou důležitost.

Na vyšších úrovních společnosti dochází ke stejnému programování, ale je méně zřejmé a otevřené. Od společnosti se opět vyžaduje věrnost sociálním programům. Různorodost se trestá jemnými prostředky odsouzení.

Poznání člověka se na libovolné úrovni společnosti nachází v pasti kalibrované úrovně vědomí, která existuje jako skryté „pole přitažlivosti“. Pole přitažlivosti

– pojem, převzatý z nelineární dynamiky; znamená, že události, které se zdají být náhodnými nebo nesvázanými navzájem, jsou svázány neviditelným organizačním scénářem, polem, které má vliv na události na každé úrovni vědomí. Také zadává parametry, omezující chápání a poznání. Pokud koncepce přesahuje chápání na určité úrovni poznání, potom lidé říkají: „Já to nechápu“.

Zabývá se podstatou poznání, můžeme říci, že rozum je od narození nevinný, protože nemá schopnost bránit se programování. Je to nástroj, do kterého je možné vložit libovolný „program“. Bezmocné lidské vědomí není schopno odlišit pravdu od lži. Rozum nemá ochranný mechanismus; může být snadno poškozen. Emoce ještě více narušují schopnost zralého nebo vyrovnaného vnímání. Mimo to, rozum má od narození vrozený defekt – funguje na základě vnímání, což automaticky štěpí realitu na dualitu a vytváří falešnou pseudorealitu zdánlivé polarizace protikladů.

Vědomí připomíná počítačové vybavení, sociální programování a potom na něm nahrané programy. Nezávisle od obsahu programů, vybavení zůstává čisté a ve své podstatě nevinné.

V minulosti duchovní pokrok omezovala moc církve, dogmata a strach a hrozby stíháním. Kdokoliv, kdo se nacházel mimo obecné meze systému domněnek, například mystiky, byl podezřelý z hereze a s takovými lidmi zacházeli tak, jako by doslova ohrožovali autoritu duhovenstva a jeho moc. (V některých zemích je tomu tak doposud).

Na Západě se situace změnila a tato změna pokračuje pozitivním směrem. Krutost je nyní nepřijatelná a odsuzuje se. Papežský stolec, vrchol moci katolické církve, vystupuje proti trestu smrti; navrátil si duchovní autoritu a sílu, demonstruje smíření a duchovní celistvost. Chyba byla ne v samotné církvi, ale ve vylhané interpretaci těmi, kdo ve skutečnosti nechápal její podstatu.

Kvůli tomu, že je běžné lidské vědomí oslepeno samou podstatou vnímání, není vůbec schopno rozlišit pravdu a lež. Z důvodu vrozené nevinnosti ho lze svést na scestí. Chyby se vždy dějí z důvodu neznalosti. Převládající úroveň vědomí lidstva dříve nevedla k duchovní pravdě, ale nyní, kdy se zvýšila na 207, pravda našla úrodnou půdu, na které snadno přežívá a roste.

Vůle: porozumění a chápání

Vůle je dána porozuměním a chápáním, na které má, mimochodem, vliv význam, určený následně kontextem. Z významu a kontextu vyplývá hodnota a následně výběr. Vůle dodává energii snažení dosáhnout toho, co má hodnotu díky svému významu. Pro světské lidi je motivace založena na tužbách a potřebách a též na pokušení a atraktivnosti. Lidé ztrácejí motivační sílu, když je udolá vůle a rozhodnost. Takže vůle – je základ duchovního růstu a evoluce vědomí. Člověka přitahuje pravda, ale neodpuzuje lež. Duchovní evoluce je velmi podobná situaci, kdy se kosmický koráb dostává ze sevření gravitace: nejdříve s obtížemi, ale nakonec se přece jen dostane z pole přitažlivosti. Energeticky náročná cílevědomost se s postupem času rozpouští v samovolném odříkání a člověk začíná postupně získávat odhalující se poznání. Objevy se zaměňují odhaleními. Projevuje se porozumění a stává se samovolně odhalujícím se díky Boží milosti, bez jakéhokoliv úsilí.

Vnitřní tlak, nutící dosáhnout duchovního poznání se mění tak, že se člověk stává svědkem Pravdy a ne hledajícím ji. Úsilí je zaměněno lehkostí spontánního odhalení. Podstata postupně prostupuje formou, jejíž hrany se rozostřují. Potom se dokonce i podstata rozpouští v oblasti poznání, bytí a samovolně zjevující se Božskosti.

0 podstatě klidu

Absolutní Klid se nachází v Tichu, které zobrazuje završení prožívání času. Iluze času překáží Klidu kvůli jí vlastnímu očekávání pocitu ztráty nebo uspokojení. Na běžných úrovních vědomí tlak času a doprovázející ho úzkost se dostávají za hranice poznání a stávají se nepozorovatelnými, jako když lidé, žijící nedaleko železnice přestávají vnímat hluk. Když se ale vlaky zastaví, jsou ohlušeni neočekávaným hutným tichem. U některých lidí, přivyklých hluku a šumu, může ticho a klid vyvolat diskomfort a oni se snaží vrátit se zpět ke známému hluku a úzkosti. Mnozí nemohou pobývat v klidu vesnice nebo v prázdném pokoji. Božské Ticho naopak nekonečně uklidňuje a přináší slast.

Následující část: [Kapitola 9. Vyšší poznání](#)